

જામસ્કાર ગાંધીનગર

પમરાટ

લઈ જા તું પરત, આખું તું જે સંભારણા જેવું, હવે ક્યાં આપણી વચ્ચે રહ્યું છે આપણાં જેવું!

સૂનું એકાંત ઓઠી ઓરડો પોઠી ગયો આખો, છતાં પણ રાતભર ખખડયાં કરે છે બારણાં જેવું.

પરસ્પર કાળજી છૂટી, ગયું સૌંદર્ય સગપણનું, રહ્યું છે બેઠેલો વચ્ચે હવે બસ 'હું' પણ જેવું.

નથી મરતી, નથી તું જીવવા દેતી ખુશીથી કાં? મરે તું 'લાગણી' તો રાખવું છે બેસણાં જેવું.

- વિભા કીકાણી

પાથેય

- રમેશ ૬૬૬૨

સંબંધોનો રેવન્યુ સ્ટેમ્પ

સંબંધોનું સમાપન હંમેશાં દુઃખદાયક હોય છે.. એક તબક્કા પછી માણસ નિર્મળ સંબંધો પછી પણ પોતાને શું મળ્યું અને પોતે શું આપ્યું એનો હિસાબકિતાબ કરતો રહે છે.. એ પછી રહેતા રિલેશન ફક્ત એક વ્યવસ્થા જેવા જ હોય છે.. સંબંધમાં એક અપનાવન હોય છે.. પરસ્પર એકબીજા ઉપરનો વિશ્વાસ કોઈપણ સંબંધના રેવન્યુ સ્ટેમ્પ જેવી ગેરંટી હોય છે.. એનું સમાપન થાય એટલે એકબીજાને આપેલું પાછું લઈ લેવાનું રહે છે ! સંભારણું પછી આપણું નથી રહેતું એ એક બોજ બની જાય છે.. જ્યાં પોતાપણની આત્મીયતા લોપ થઈ જાય એટલે સંબંધોની સુવાસ પણ આપોઆપ અલોપ થઈ જતી હોય છે..

ઓરડો એ એકલાતાનું પ્રતિક છે.. કાળજાણ એકાંત એ આમ બોધ્યે તો એક તક હોય છે આપણી અંદર તાકવાની.. કેટલાક લોકો એને સુંદર વિચારો કે મનોમતી અભિવ્યક્તિ થકી શણગારે છે.. માણસ ઓરડાના એકાંતને તો અતિક્રમી જાય છે પણ એ બારણાના કોલાહલને પરસ્ત કરી શકતો નથી.. ખખડવું બારણું માણસને ખલેલ પહોંચાડતું રહે છે !

જે રીતે રિલેશન એ પરસ્પરના સદભાવ ઉપર નિર્ભર છે એમ જ સગપણનું સૌંદર્ય એકમેકની કાળજી ઉપર ટકે છે.. ત્યાગીને ભોગવવાની જે ફિલોસોફી છે એવી જ શીખ બીજાને આપી સુખી થવાની વાતમાં છે.. માણસને માટે અંતરાય બને છે એનો અહમ.. હું પહું જ્યારે કોઈ વ્યક્તિ ઉપર હાવી થઈ જાય છે ત્યારે અન્ય માટેનો વિનમ્ર ભાવ આપોઆપ ગાયબ થઈ જાય છે.. અને એ સાથે જ સંબંધોનું જે તેજ હોય છે એ ઝાંખું પડી જાય છે.

લાગણીનો તંતુ કે સ્નેહનો સંચાર આખા સંસારને ઘબકતો રાખે છે.. આપણે ઈચ્છીએ તો પણ આપણા અનુરાગને છોડી શકતા નથી.. માણસમાત્રની આ નબળાઈ ગણો કે જરૂરિયાત ગણો કોઈકની હુંફ એને માટે સતત જરૂરી હોય છે.. એ નથી સુખથી જીવવા દેતી કે નથી એનો કેડો ભૂલતી.. માણસ મરે ત્યાં સુધી એ સળખતું રહે છે.. માણસને સતત જીવંત રાખતી ભાગતી જ એ મરી જાય તો ? એનું બેસણું રાખી શકાય ? માણસની ઈચ્છાઓ અને અતૃપ્તિઓ પણ કેવી કેવી હોય છે !

“સૌનો” શબ્દ એ શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદીના પાંચ દાયકાની વિચાર-કાર્યશક્તિની એકસૂત્રતાની મંત્ર સાધના છે

શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદી એ Visionary Leader છે. તેમની વિચાર-કાર્યશક્તિ એ વર્ષો સુધી સાતત્યપૂર્ણ હોય છે. તેઓ એક શબ્દને પસંદ કરે છે તેને સૂત્ર બનાવીને કાયમી રીતે એકશન મંત્ર બનાવી દે છે. તેઓ લગભગ ૧૫ વર્ષ પ્રચારક, ૧૫ વર્ષ ભાજપ સંગઠનમાં, ૧૩ વર્ષ મુખ્યમંત્રી અને ૮ વર્ષ તરીકે પ્રધાનમંત્રી-પ્રધાનસેવક તરીકે કામ કરી રહ્યાં છે. જ્યારે તેઓ પ્રચારક અને પ્રદેશ મહામંત્રી હતા ત્યારે સ્વયંસેવક અને કાર્યકર્તાઓને પ્રાસંગિક રીતે પત્ર લખતાં અને કાર્યકર્તાઓ પત્રનો જવાબ પણ આપતાં હતાં. તેઓ પહેલેથી જ જવાબદેહી પ્રકૃતિ ધરાવે છે. મને પણ ૧૯૮૪માં શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદીએ ૭ પાનાનો પત્ર લખેલો તે મારા જીવનનો પ્રેરણામંત્ર બની ગયો હતો. પત્રમાં છેલ્લે, “સૌનો” લખીને “નરેન્દ્ર મોદી” સહી કરતાં હતાં. તેમનો આ “સૌનો” શબ્દની ખૂબ લાંબી સફર લગભગ ૩૫ વર્ષની સફર ખેડીને તેના અન્ય શબ્દ-ભાવ-કૃતિ એકસૂત્રતા ઉમેરાતી ગઈ.

“સૌનો સાથ-સૌનો વિકાસ, સૌનો વિશ્વાસ-સૌનો પ્રયાસ”

આ સૂત્ર મંત્ર શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદીની ૫૦ વર્ષની વિચાર કાર્યપદ્ધતિની એકસૂત્રતાની સાધના છે. દેશહિત-જનહિત માટેના દિશાદર્શન સાથેની એક લાંબી તપશ્ચર્યા છે.

સૌનો સાથ-સૌનો વિકાસ:

ગુજરાતમાં ૨૦૦૦ની સાલમાં વિસ્તારમાં અતિવૃષ્ટિના કારણે પૂરની પરિસ્થિતિમાં અમદાવાદ સહિત કેટલાંક શહેરો-ગામો અસરગ્રસ્ત થયાં હતાં. તેવા છાપામાં સમાચારો આવતાં અને ગુજરાત “રૂબી ગયું” તેવું રાજ્ય બહાર પણ વાતાવરણ બનતું હતું. ૨૦૦૧માં આવેલ ભૂકંપને કારણે ગુજરાતના કેટલાંક વિસ્તાર અને ખાસ કરીને કચ્છમાં અનેક બિહીંગો, ઘર, દૂકાનો પડી ગયાં હતાં. ત્યારે ગુજરાત “ભાંગી ગયું, ભાંગી ગયું” તેવું દેશ-દુનિયામાં સમાચારો છવાઈ ગયાં હતાં. ૨૦૦૧માં શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદી મુખ્યમંત્રી બન્યાં અને શોડાંક મહિનામાં ૨૦૦૨માં સાબરમતી ટ્રેનમાં ગોધરા કાંડ થયો ત્યારે ગુજરાત વિરોધીઓએ “ગુજરાત સળગી ગયું, સળગી ગયું” તેવો અતિ અપ્રચાર કર્યો. તે સમય શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદી સહેજ પણ વિચલિત થયાં વગર ગુજરાતના સર્વાંગી વિકાસ, માન-સન્માન ગૌરવ માટે એક લોકસેવક અને લોકનાયકની જેમ ઝડપ્યાં. આ સમયે “સૌનો સાથ, સૌનો વિકાસ” સૂત્ર સાથે અનેક ગરીબલક્ષી, રોજગારલક્ષી, વિકાસલક્ષી યોજનાઓ, કાર્યક્રમો, પ્રોજેક્ટોની ઘરનાળા સજી હતી. ગુજરાતને બેઠું જ નહીં પરંતુ ગુજરાતને વિકાસના પથ પર દોડવું કરી દીધું અને દેશમાં ગુજરાત મૂડીરોકાણ, રોજગાર, કૃષિ અને શિક્ષણક્ષેત્રમાં અગ્રેસર રહ્યું.

સૌનો સાથ (સૌનો ન્યાય-સૌનો સન્માન)

સૌનો સાથ ક્યારે મળે ? જ્યારે સૌને ન્યાય મળે અને સૌનું માન-સન્માન સચવાય અને સૌનો વિકાસ થાય તે માટે સમાજનાં ઉત્કર્ષ, એકતા માટેના નિર્ણયો લેવાં માટેનો તેમણે પ્રામાણિક પ્રયાસ કર્યો. ગુજરાત વિધાનસભા ગૃહમાં એક પ્રક્રિયા હોય છે કે જીઝ * જી રાજકીય અનામતને દર ૧૦ વર્ષે રીન્યુ કરવામાં આવતી હોય છે. તે સમયે જીઝ * જી અનામતના ગૌરવ સાથે યથાવત રાખવામાં આવી હતી. પ્રધાનમંત્રી સમયે જીઝ ને કાયદાકીય સ્વરૂપ આપીને સંસદમાં બીલ તૈયાર કરીને સૌ પ્રથમવાર માન્યતા સાથે સામાજિક ન્યાય આપવાનું કામ શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદીના નેતૃત્વમાં ભાજપ સરકારે કર્યું અને અન્ય સમાજની લાગણીને ધ્યાનમાં રાખીને આર્થિક રીતે નબળા

સમાજ છે તેને પણ ૧૦ ટકા ઈમ્ફ અનામત આપવાનો શુભારંભ ગુજરાતથી કરવામાં આવ્યો. આ બધાં જ નિર્ણયો “સૌને ન્યાય” આપવામાં મક્કમ અને ઐતિહાસિક નિર્ણયો હતાં.

સૌનો સન્માન:

૨૦૦૧માં સંસ્કારધામમાં સંધના સિનીયર પ્રચારકો અને સેવાવ્રતીઓના સન્માન માટે શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદીએ “તપોવંદના” કાર્યક્રમ કર્યો હતો. મુખ્યમંત્રી બન્યાં પછી ગુજરાત કોલેજમાં યોજાયેલ “ગુરૂવંદના” કાર્યક્રમમાં તેમણે પોતાને ભણાવેલાં તમામ શિક્ષકોને વંદન કરીને સન્માનિત કર્યાં હતાં. ૨૦૧૦માં ગુજરાતનાં ૫૦ વર્ષ પૂર્ણ થતાં હતાં ત્યારે દરેક રાજકીય પાર્ટીના ૫૦ વર્ષમાં જે પણ ધારાસભ્ય, સંસદસભ્ય ચૂંટાયા હતાં. તે તમામને બોલાવીને વિધાનસભા ગૃહમાં એક વિશેષ સત્ર બોલાવીને માન-સન્માન કર્યું.

સૌનો વિકાસ-સૌનો વિશ્વાસ

શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદીના જીવનનું એક રહસ્ય એ છે કે તેઓ જાતિમાંથી આવતા હોવા છતાં એમની વૈતૃક જાતિની વસતિ તો દેશમાં નગણ્ય છે. પરંતુ આવા રાષ્ટ્રવાદી નેતાને એવાં જાતિવાદી સમીકરણોની જરૂર નથી પડતી. એમને સર્વોં અને પછાત બલકે લઘુમતી અને અનુસૂચિત જાતિ-જનજાતિના લોકો પણ એટલી જ તીવ્રતાથી યાદ છે. એમના કાર્યક્રમમાં ગુજરાતે જે હરણકાળ ભરી તે દેશ અને દુનિયાએ ઉઘાડી આંખે જોઈ છે. અન્ય પક્ષો પાસે આજે તો શું, આવતાં દસ-વીસ વર્ષ સુધી એમની બરાબરી કરી શકે એવો નેતા પાકશે કે કેમ તે પ્રશ્ન છે. નરેન્દ્ર મોદીનું સૂત્ર છે : ‘હું ખાતો નથી અને ખાવા દેતો નથી.’ એમણે એમના મંત્રીઓ, સાંસદો, મુખ્યમંત્રીઓ અને ધારાસભ્યો પર એવી તો ધાક બેસાડી છે કે અત્યાર સુધી કોઈ મોટા કોબાંડમાં કોઈ નેતા સંડોવ્યો નથી. ચૂંટણી થાય ત્યારે રાજ્યમાં મુખ્યમંત્રીનો ચહેરો મહત્વનો નથી રહેતો. લોકો વોટ નરેન્દ્ર મોદીના નામ પર આપે છે. આ તાકાત અન્ય કોઈ પાર્ટીના નેતા પાસે નથી, સિવાય એક મમતા બેનરજી, જેમની અપીલ માત્ર પશ્ચિમ બંગાળ પૂરતી સીમિત છે. નરેન્દ્ર મોદીએ સરહદ પર થતાં પાકિસ્તાન પ્રેરિત છમકલાં અને સીમા પારનો આતંકવાદ નામશેષ કરી દીધો છે. કાશ્મીરને દેશનાં અન્ય રાજ્યો કરતાં જુદો દરજ્જો આપતી કલમ ૨૬ કરીને કોઈ વડાપ્રધાન ન કરી શક્યો એવું પરાક્રમ કરી બતાવ્યું છે. અરસ્તૂઈક કરીને પાકિસ્તાનને એની હેસિયત બતાવી દીધી છે અને પાકિસ્તાનને પ્રાયોરિટી આપતા અમેરિકાને ભારતનું શ્રેષ્ઠ મિત્ર બનાવ્યું છે. વળી આ પરિવર્તન કક્તી વખતે એમણે રિશ્યા સાથેના સંબંધોમાં ઓટ આવવા દીધી નથી. કોરોના સંકટમાંથી દેશને ઉગારવામાં એમની કુનેઢ કામ લાગી છે અને હવે દેશ એમની કલ્પના સુજ્જા પ ટ્રિબિયન સંપતિ ધરાવતી આર્થિક મહાસત્તા બનવાની દિશામાં આગળ વધી રહ્યો છે. ‘મોદીયુગ’ આપણા દેશના ઇતિહાસનો એક વિશિષ્ટ સુવર્ણકાળ ગણાયે. અલબત્ત, સમસ્યાઓ છે, પણ એ હલ કરવાના ઈમાનદાર પ્રયત્નો કરનારા આ જાગતા જોગદરને જીભની ટોચે છે. નરેન્દ્રભાઈ ઘણું જીવો !

Team sharddhadeep

વ્હાલનું વાવેતર કરતો વિસ્તાર..વટિયાર

ઇતિહાસ, ભુગોળ અને પ્રશાસનિક વિવિધતા સાથે કોઈ પ્રદેશની આપોઆપ ઓળખ બને તો એ વિશેષ બની જાય છે..રજ, આંદી રેત અને ડમરી જેવો આગવો વૈભવ છે એ વટિયાર પ્રદેશની વાત અનોખી છે..રજનો પોતાનો એક દબબદો હોય છે..પરંતુ અડધા રણનો આગવો અંદાજ પણ કમ નથી હોતો..વટિયારી ભાષાનો આગવો વ્હોલ છે..એનાં ગીતો છે..પહેરવેશ છે..મેળાઓ છે..બનાસ, રૂપેણ જેવી નદીઓ છે..જે સાગરને નહીં પણ રણને આધિગન કરે છે..બનાસનો રેતાળ પટ ચોમાસે હેતાળ બની જાય છે...વટિયારની વિવિધ છટાઓ વિશે જાણવું રસમદ છે.

વટિયાર પંથકની વનસ્પતિમાં ગજબ વિવિધતા હોય છે..આવળ બાવળ આંબલી કે આકડો અને જાળું..એવું એવું નિરાળું વિશ્વ છે..સમી સાંતલપુર પક્ષમાં પીળાશ પડતા લીમડા અને બાવળની જુગલવંદી, તો ભાભર સુઘગામના રસ્તે પીલુડી જેને લોકબોલીમાં બળાં કહે, એની છટીછવાઈ રંગપૂરછી..વટિયારની લાઇન ઓફ કંટ્રોલ ક્યાંથી ગણવી ? કાંકરેજનો અમુક ભાગ પણ વટિયાર છે જ્યાં અરડૂસા અને દેશી બાવળ પણ બેવા મળે ..

“વટિયાર” વિસ્તારને પ્રાંત કહેવાય કે પંથક ? પંથક એ લોકજીવનની વાટે મળેલો સહજ શબ્દ છે..જે અમુક સમાન સંસ્કૃતિ આધિન વિસ્તાર માટે વપરાતો..પ્રાંત એ પ્રશાસનિક પરિભાષાનો શબ્દ છે..જે મુખ્યત્વે મરાઠાઓ દ્વારા કોઈ વહીવટી એકમ માટે અપાતો..વટિયાર ક્યારેય એ રીતે કોઈ શાસનનો પ્રાંત રહ્યો નથી...બાબી શાસકો વહીવટી એકમને ‘સ્ટેટ’ કહેતા..આપણે જેને વટિયાર કહીએ છીએ એ મુખ્યત્વે સંસ્કૃતિમૂલક ઓળખ છે....

રાઇનપુર એ વટિયારનું હૃદય છે ..વટિયારના અર્ધરણના અસબાબમાં ગાંડો બાવળ મુખ્ય છે..સ્થાનિક લોકો એને હડકાઓ બાવળ કહે છે..અડાબીડ એની ઝાડી અને કાંટાથી લયબળ એનો ઘેરાવો બેવા જેવો હોય છે..પાણી વગર લીલાછમ રહેવાની કુદરતી શક્તિ છે એની પાસે..ઝાકણ એના સુખદુ:ખના સાથી જેવું છે.. વટિયારી લોકો જેને ગાંડો કહે છે એ બાવળનું વૈજ્ઞાનિક નામ ‘જિવ ડ્રેકૌકફ્રી’ છે..મુળમાં એ મેકસિકન છોડ છે..ઈ.સ.૧૮૭૭માં કચ્છના મહારાજાએ બજીનું રણ આગળ વધવું અટકાવવા એની આચાત કરેલી. અને એ જમાનામાં રાઇનપુરના અંગ્રેજ અમલદાર માલ્કમ થોમસના મનમાં એ વસી ગયાં..એણે અમારા પંથકમાં એનું આગમન કરાવેલું..

અમે નાના હતા તેવારે ચોમાસે બનાસના પટમાં બાવળની કાંટાળી ઝાડીઓ ઘસડાઈને આવતી..જેને લોકો કાંટ કહેતા..સાપ, સાપોલિયાં, વિંછી કે નોળિયાને માટે

આ ઝાડી સુખનિવાસ જેવી ગણાય..મારા ગામની બાજુમાં ઘરવડી નામે ગામ છે..એક જમાનામાં ઘટાટોપ બાવળના ઝૂંડ વચ્ચે એ એવું ઘેરાઈ જતું કે રાતના સમયે એને શોધવું મુશ્કેલ થઈ જતું..અને લોકોહિત પ્રચલિત બની ‘રવડી રવડી ને ઠાક્યા તોય ના આવ્યું ઘરવડી !’ રવડવડું એટલે વટિયારી બોલીમાં રખડવડું..!

એક જમાનામાં ગાંડા બાવળ એના કોલસા માટે સુખ્યાત હતા..ટોરટાંપર, આકડો કે ઘટુરો ખાય પણ બાવળને ખાવાની કોઈ હિમત કરે નહીં..એનો છાંચડો પણ માંદા માણસના સ્મિત જેવો..એનાં ફુલ તો હોય જ ક્યાંથી ? ફળ ગણો તો પેંડિયા..લીલા અને સુકાય ત્યારે પીળા..એ ઘોડાક કામના ગણાય ..એ સિવાય બાવળનો ઉપયોગ અંધલમાં થાય બસ એટલું જ ગામીમત.. એનો છાંચડો ડોરટાંપરને પણ કામ ના લાગે..બહારથી સુંદર લાગતી એની ફળીઓ કશા જ કામની નહીં..એનું લાકડું પણ નકામું..વિલાયતી એનું રૂપ પરાણે પગપેસારો કરવું હોય એવું લાગે.! કામલપુર ગામની એકતરફ ઢગલાવળ દેશી બાવળ હતા..એ વધારે પોતીકા લાગતા..વતનની ઘુણ પણ વ્હાલી લાગે એમ અમને વટિયારી મોટિયારને બાવળ આમજળ જેવા જ લાગે..

બનાસ નદીના વ્હેણમાંથી સ્કોટ નામના અંગ્રેજે એક અદ્ભૂત કેનાલ કાઢેલી આજથી સો વરસ પહેલાં..કામલપુરથી છેક રાઇનપુરના તળાવ સુધી અગિયારેક કિલોમીટરની એની આડીઅવળી કાચા..એને લોકબોલીમાં અમે “બનીચું” કહેતા..આવું નામ કેમ પડયું હશે.? હજુ સુધી બાણી શકાયું નથી..પણ અમે રાઇનપુરને પાછા પીવડાવતા એવી ખુમારી રહેતી...!

અડખેપડખે કચ્છીકંપા તરફ જતાં ઊભા રસ્તે આકડા અને થોરની વાડો મેલીલીલી પણ મનમોહક લાગતી..પીલુડી એટલે બળાં પછ એમાં ભળી જતાં..આ બધામાં લીમડા શહેનશાહ જેવા લાગતા.. ગ્રામ્ય પરિવેશનો આ વનસ્પતિ વૈભવ એ પણ અમારા શૈશવનું સોનેરી સંભારણું છે... રસ્તે મળતો મેલોલેલો મનેજ સહજ ઓળખાણમાં પણ કહે ‘ હવે યા પીઠા વગર તે જવાવું હશે..ભલા હલ..”બરેખર વટિયાર પાણી વગરનો પાણીદાર પ્રદેશ છે !

- rrthakkar2@gmail.com